

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSR del. Danuta Brejtkopf</i>
Protokolant:	Sekretarz sądowy Irmina Bartochowska

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania ***A. C. Przedsiębiorstwo Handlowo- Usługowe z siedzibą w N.***

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki***

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania ***A. C. Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe z siedzibą w N.*** od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 31 grudnia 2012r. Nr (...).../ (...)

1. oddała odwołanie.

2. zasądza od powoda ***A. C. Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe z siedzibą w N.*** na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, kwotę 360 zł. (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego

SSR del. Danuta Brejtkopf

Sygn. akt XVII AmE 35/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31.12.2012 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12, art. 56 ust. 2 ust. 1 w związku z art. 56 ust. 3 i 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy - Panu ***A. C.*** prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą ***Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe z siedzibą w N.*** przy ul. (...), w związku z naruszeniem przez tego przedsiębiorcę warunku 2.1.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z 10 listopada 2004 r. orzekł:

1. że Przedsiębiorca - Pan ***A. C.*** prowadzący działalność gospodarczą pod firmą ***Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe z siedzibą w N.*** naruszył warunek 2.1.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa URE z 10 listopada 2004 r., w ten sposób, że wprowadzał do obrotu olej napędowy na stacji paliw w miejscowości G., z wykorzystaniem odmierzaczy paliw ciekłych nie posiadających aktualnych świadectw legalizacji,

2. za działania opisane w pkt 1 wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości ***20.000 zł.***

Prezes URE stwierdził, iż na stacji paliw w miejscowości N. przy ul. (...), P. używał odmierzaczy paliw ciekłych bez ważnych świadectw legalizacji.

Przedsiębiorca dokonywał sprzedaży paliw ciekłych stosując przyrządy pomiarowe bez ich legalizacji tj. wbrew postanowieniom ustawy z dnia 11 maja 2001 r. - Prawo o miarach oraz rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 7 stycznia 2008 r. w sprawie prawnej kontroli metrologicznej przyrządów pomiarowych.

Tym samym naruszył warunek 2.1.1. udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Pozwany podniósł, iż stosownie do przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Wysokość kary pieniężnej ustalona została z zachowaniem przepisu art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, gdyż kara nie przekracza 15% przychodu Przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Ponadto, zgodnie z art. 56 ust. 6 ustawy - Prawo energetyczne, ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnił stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Pozwany wziął pod uwagę fakt, że Przedsiębiorca prowadził obrót paliwami ciekłymi wykorzystując w ramach prowadzonej działalności koncesjonowanej na stacji paliw w miejscowości N., w okresie od 1 listopada 2011 r. do 2 lipca 2012 r. odmierzacze paliw ciekłych bez ważnych świadectw legalizacji, tj. prowadząc ten obrót niezgodnie z wymogami obowiązującego prawa oraz z warunkiem 2.1.1. udzielonej koncesji..

Stosowanie odmierzaczy paliw bez posiadania ich świadectw legalizacyjnych powoduje brak ochrony interesów konsumentów i stanowi naruszenie obowiązków sprzedającego.

Działanie takie jest penalizowane (art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy - Prawo o miarach) co oznacza, że ustawodawca w wyraźny sposób dostrzega negatywne aspekty naruszenia tego obowiązku. Wobec powyższego pozwany uznał, że szkodliwość czynu była duża.

Odnosząc się do stopnia zawinienia pozwany stwierdził, że stosowaną przez Przedsiębiorcę organizację działalności należy uznać za zawnione zaniechanie przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej.

Prowadzący przedsiębiorstwo powinien zdawać sobie sprawę z istotnego faktu, iż prowadzona przez niego działalność gospodarcza jest działalnością koncesjonowaną a wypełnianie postanowień określonych w warunkach wykonywania działalności objętej koncesją stanowi podstawowy obowiązek Koncesjonariusza.

W kontekście powyższego, uwzględniając okres eksploatacji wskazanych urządzeń bez wymaganych prawem świadectw legalizacyjnych, stopień zawinienia Przedsiębiorcy Prezes URE ocenił jako duży.

Przy podejmowaniu decyzji o wysokości kary uwzględniono dotychczasowe zachowanie Przedsiębiorcy, oraz fakt uzyskania przez Przedsiębiorcę świadectw legalizacji dla odmierzaczy oleju napędowego (z dniem 3 lipca 2012 r.), jak również fakt, że jest to pierwsze naruszenie warunków koncesji, bowiem Przedsiębiorca nie był dotychczas karany przez Prezesa URE.

Oceny możliwości finansowych pozwany dokonał na podstawie przedstawionych przez Przedsiębiorcę dokumentów z uwzględnieniem wielkości przychodów osiągniętych w 2011r., tj.:

- przychody z działalności gospodarczej - 2 899 253 zł,
- przychody z działalności koncesjonowanej - 1 960 730 zł,

- dochód - 55 233,86 zł.

Uwzględniając zachowanie Przedsiębiorcy, jak również stopień jego zawinienia i sytuację finansową, w tym fakt, że Przedsiębiorca usunął istniejące nieprawidłowości na stacji paliw w miejscowości N., pozwany wymierzył P. karę pieniężną w wysokości (...) przychodów z działalności koncesjonowanej osiągniętych przez Przedsiębiorcę w roku 2011.

Odwołanie od decyzji Prezesa URE złożył A. C. zaskarżając decyzję w całości i zarzucając decyzji :

- 1) błędną podstawę prawną rozstrzygnięcia, tj. wskazanie, iż przedmiotowa decyzja Prezesa URE została wydana w oparciu o przepisy „art. 56 ust. 1 pkt 12, art. 56 ust. 2 ust.1 w związku z art. 56 ust. 3 i 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059)”, podczas gdy z dalszej części decyzji nie wynika, w jaki sposób naruszone zostały przez powoda wszystkie objęte tymi przepisami obowiązki;
- 2) naruszenie art. 107 § 1 kp.a. poprzez niewskazanie konkretnych przepisów ustawy z dnia 11 maja 2001 r. - Prawo o miarach {Dz. U. z 2004 r. Nr 243, poz. 2441, z późn. zm.) oraz przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 07 stycznia 2008 r. w sprawie prawnej kontroli metrologicznej przyrządów pomiarowych (Dz. U. z 2008 r., Nr 5, poz. 29 z późn. zm.),
- 3) błędne zastosowanie zasad wymiaru kary określonych art. 56 ust. 6 Prawo energetyczne oraz wymierzenie kary pieniężnej w kwocie znacznie przewyższającej możliwości finansowe powoda;
- 4) niezastosowanie art 56 ust. 6a Prawa energetycznego - a zatem nie odstąpienie od wymierzenia kary,
- 5) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieustaleniu obecnej sytuacji finansowej, która - zgodnie z art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego - stanowi jedną z okoliczności, które winny być brane pod uwagę przy wymiarze kary.

Powód wniósł o :

- 1) o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania, ewentualnie
- 2) o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez:

wymierzenie kary pieniężnej uwzględniającej realny stopień szkodliwości, stopień zawinienia oraz możliwości finansowe powoda.

Powód nie zgodził się ze stanowiskiem Prezesa URE, iż wykryte w toku postępowania administracyjnego niedopatrzenie, stanowi - jak to zostało wskazane w zaskarżonej decyzji - naruszenie całego art. 56 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne. Przepis ten zawiera katalog kilkudziesięciu naruszeń i obowiązkiem organu jest wskazanie ten z nich, któremu adresat decyzji uchybił.

Zdaniem powoda, błędem jest niewskazanie konkretnych przepisów ustawy z dnia 11 maja 2001 r. - Prawo o miarach (Dz. U. z 2004 r. Nr 243, poz. 2441, z późn. zm.) oraz przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 07 stycznia 2008 r. w sprawie prawnej kontroli metrologicznej przyrządów pomiarowych (Dz. U. z 2008 r., Nr 5, poz. 29 z późn. zm.).

W ocenie powoda organ rozstrzygający niewłaściwie ocenił wagę naruszonych obowiązków, nie odniósł się do innych okoliczności, których wzięcie pod uwagę jest konieczne przy ocenie tak stopnia szkodliwości, jak i stopnia zawinienia, takich jak m.in. postać zamiaru, motywację, stopień naruszenia, konsekwencje.

Niedokonanie legalizacji nie było działaniem świadomym i celowym lecz zostało spowodowane wyłącznie niedopatrzeniem.

Powód stwierdził, iż nałożona przez Prezesa URE kara znacznie przekracza jego obecne możliwości finansowe. Prezes URE wymierzając karę oparł się na danych finansowych z roku 2011, choć ustawa - Prawo energetyczne w art. 56 ust. 6 stanowi o bieżącej - a zatem ustalonej na dzień wydania decyzji - możliwości finansowej.

Sąd Okręgowy w Warszawie, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył co następuje :

Sąd podziela ustalenia faktyczne i prawne dokonane przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w sprawie niniejszej i przyjmuje je za swoje.

Sąd ustalił.

Bezsporne jest, iż powód prowadził przez 8 miesięcy obrót olejem napędowym przy użyciu 4 odmierzaczy paliw, które nie posiadały świadectw legalizacji.

Sąd zważył.

Stosownie do art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. 2012. 1059 ze zm.) karze pieniężnej podlega ten kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. W sprawie bezsporne jest, iż powód naruszył warunek 2.1.1 udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Zarzuty odwołania, iż Prezes URE przyjął błędną podstawę prawną rozstrzygnięcia, poprzez wskazanie w decyzji naruszenia całego art. 56 ust. 1 prawa energetycznego jest bezzasadny. W decyzji Prezes URE wskazał konkretnie na naruszenie pkt 12 art. 56 ust. 1 prawa energetycznego.

Zarzut, iż Prezes URE nie wskazał w decyzji konkretnych przepisów ustawy z dnia 11.05.2001 r.- prawo o miarach oraz rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 07.01.2008 r. w sprawie prawnej kontroli metrologicznej przyrządów pomiarowych jest bezprzedmiotowy w sprawie niniejszej.

Podstawę prawną wydanej decyzji stanowił art. 56 ust. 1 pkt 12 prawa energetycznego a nie przepisy ustawy z dnia 11.05. 2001 r. –prawo o miarach czy przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 07.01.2008 r. w sprawie prawnej kontroli metrologicznej przyrządów pomiarowych.

Wskazać należy, iż prowadząc koncesjonowaną działalność gospodarczą, powód ma obowiązek legalizowania urządzeń służących mu do prowadzenia działalności koncesjonowanej. Regulujące tę materię przepisy prawa zostały powołane przez Prezesa URE w uzasadnieniu decyzji.

Zarzut, iż pozwany nie wziął pod uwagę tego, że niedokonanie legalizacji wynikało z niedopatrzienia przedsiębiorcy nie znajduje oparcia w uzasadnieniu decyzji.

Na stronie 5 decyzji Prezes URE wskazał, iż wymierzając karę pieniężną uwzględnił stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie przedsiębiorcy oraz jego możliwości finansowe.

Sąd podziela argumentację pozwanego co do stopnia zawinienia przedsiębiorcy, wina przedsiębiorcy nie jest jedyną przesłanką uprawniającą do wymierzenia kary.

Odnosnie zarzutu, iż kara przekracza możliwości finansowe powoda, to wskazać należy, iż powód nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dowodów.

Zważywszy, iż wymieniona kara wynosi 1, 02 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy, uznać należy ją za minimalną oraz adekwatną do jej funkcji represyjnej i wychowawczej.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji (art. 479⁶³ § 1 kpc).

O kosztach orzeczono stosownie do art. 98 i 99 kpc.

SSR (del.) Danuta Brejtkopf